

חיותה חלק ותנשוק ידיה והרמו בזה הוא כי כן ז"ל נושק ידי אמו בכל ליל שבת. וסוד פניניו הוא כי הנה בימי החול אין לז"א רק בחי' מוחין פנימים מבחי' גה"י דתבו' והם סוד ג' דללס דתבו' (א) אבל עתה בלילי שבת נכנסין בז"א בחי' המו' המקיפין שהם סוד ג' דללס דתבו' שהם בחי' ג' אמלעיו' חג"ת דילה אשר הם ב' הזרעות והידים שלה והוא עולה עתה עד שם ונושק אחס. והואיל ואחא לידן נבאר ענין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידים מה ענין זה. ד"ע כי הגבו' הם הנקרא מנלפ"ך והם עומדי' ביוסוד של הנקבה. ואמנם שורש מליחותה הוא (יב) הוא יב' בה' אלצבטן יד שמאל' כי ה' אלצבטן יד ימין הם חסדים ושורש כל הגבורות האלו הוא למעלה בה' מולאות הפס והם חיד ולשון ונרון ושהפ ושינים שבהם כ"ב אותיו' אחפ"ס בומ"ף כו' והנה ג' חלקיו' שבהם הם ד' אותיו' והם אחפ"ה בומ"ף ג'כ"ק וב' חלקיו' שבהם הם ה' אותיו' והם דעלג"ת זססר"ך והם סוד ה' חסדים וה"ג וכאשר האדם נושק בפיו ע"ג אלצבטן יד גורם להשפיע ולהאיר משרש' אשר שם צפה אל ה' אלצבטן. ואמנם סדר הנשיקה הוא שהקטן נושק יד הגדול והכוונה היא כיון שהקטן בא להסבך מן הגדול לכן לריך שבתח' יגרום הקטן ביסוס ומיתוק גבו' הגדול והו ע"ה הנשיקה כנו' ועי"כ מתעורר אח"ך הרחמים של הגדול המבדך את הקטן. (יג) ונבאר ענין נשיקה מה ענינה למעלה כי הנה בזמן הגלות שאין הוונג שלם או אין ז"א יכול להזדווג עם נוק' בבחי' היסוד שבה אשר שם מקום דמלפ"ך ה' גבו' שלה אמנם הוא נחית מדרגה דילי' לתתא ונושק ידי המלכות להמתיק את הגבו' אשר בה' אלצבטתיה ובאמלעיו' ידים אלו מזדווג עמה ומשם היא מעלת לו מ"ג (ב) אשר הוא לריך אליהם בסוד אור החזור אבל בהיות המלכות למעלה צבינה בסוד ד' על ו' כנודע אז היא יורדת ונושקת את ידו ע"ד הנו' :

אח"כ יד תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד במקומוך אשר תשב בו ואמור בפ"ך דא היא סעודת' דחקל תפוחין קדישין. והענין הוא במש"ל כי בקבלת שבת בשדה שקבל' הארת הגה"י דז"א במוחין דילה או נקר' חק"ל ואח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה קבלה הארת ג' אמלעיו' חג"ת דז"א בג' מוחין שלה ואז נקר' חקל תפוחין בסוד ג' אבות הנקר' תפוחין כנ"ל. ועתה בענין הקידוש הזה בויכולו הג' הנה היא מקבלת הארת בג' מוחין שלה גם מג"ר חב"ד דז"א ולכן עתה נקר' באמת חקל תפוחין קדישין בסוד ג' מוחין דז"א הנקר' קדש באמת והם המאירים בג' מוחין דילה עתה (טו) ונמלא כי עתה בזו הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מג' מוחין דרישא דז"א אשר בסיומם הוא הפה דז"א ונמלאה המלכות כוונת ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א ועם היות שהיא עומד' עדיין למטה צנה"י דז"א עכ"ז משם למעלה יורדת אלי' ההארה והמוון הזה ולכן נקר' סעודתא דמטרוניתא כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזונת מתוך פיו דז"א :

ענין הג' סעודות דשבת. ואמנם ענין הג' סעודות דשבת אבאראם לך עתה דרך כלל. דע כי ענין הסעודות והאכיל' האלו הם סוד גדול ויהבאר לך ממה שהודעת'ך כי כל בחי' זיווג נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומחטה פיה כו' והו' בחי' זיווג הפליון אשר בתוך הפה כמבאר אללנו בהקדמ' ביאור ארת האזינו. והנה בליל שבת מזדווגת המלכו' זיווג עליון בתוך פיה מינה ובה בסוד הלשון שבה שהוא יסוד המכריע בין הגרון לחיך שהם חר"ב שבה ומאכילה זו או אוכלים וניזונים בסעודת ליל שבת. ובסעודת שחרית דשבת אז ז"א (ג) מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מינה ובי' ע"ד הנו' ומשם אנו אוכלים בסעודה היא. ובסעודת' המנחה אז ז"א עתיקא קדישא מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה ובי' ע"ד הנו' ומשם אנו אוכלים וניזונים בסעודה היא. והנה ענין אכילת הסעודה וטחינתה (ד) עי' ל"ב שיניים שצפה האדם נתבאר בסעוד' החול וע"ס. אח"כ הקיף השלחן פ"א דרך לד ימין בשתיקה אבל מה שחביון הוא זה כי בחפ"י העמידה עלתה המלכו' צנה"י דז"א כנ"ל וזה היה בבחי' א"פ שלהם ועתה תכוין להמשיך

אליה בחי' אור המוקיף דנה"י דז"א אשר בויכולו הא' קבלה מא"פ שלהם כדוגמ' קבלת שבת בשדה שבתחילה בשדה עלתה בחי' זיווני' גה"י דז"א אלא שהיה בבחי' אר"פ של החינוניות והוא ואח"כ באחה לבית (ה) והקפת השלחן להמשיך אור המוקיף של החינוניות הגה"י (ו) ואח"כ תקח בידך ב' אגודות הדם וכמ"ש רז"ל במ' שבת פ' במה מדליקין על ההוא גברא דרביט ובידי' תרין מדאני אסא וראהו רשב"י ור"א בנו בלאחס מן המערה ואמרו חזי כמה ישראל זכירין במלות כו' וקחם בין ב' ידיך ימנית ושמאלית ותחברם יחד ותבדך עליהם בורא עלי בשמים ואח"כ תריח בם. (ז) ואח"כ תחזור להקיף בהם את השלחן פ"ב בשתיק' ותכוין עתה להמשיך אל המל' הארת אור המוקיף של בחינת חג"ת ג' אמלעיו' דז"א אשר בויכולו הב' האירו במוחין שלה אלא שהיה מבחי' אור הפנימי שבהם מבחי' פנימיו' חג"ת ממש שהם בחי' הנשמות כנודע. ועתה היא בחי' אור המוקיף שלהם מבחי' פנימיות חג"ת ממש שהם בחי' הנשמות ומשם מאירין עתה במוחין שלה ולכן הקפה הזאת הב' היא בהדם כי ההדם רומז בג' האצות כנודע. והם סוד חג"ת דז"א מבחי' אור המקי' כנו' ואמנם הכוונה שחביון בעת שתריח בב' אגודות ההדם תתבאר למטה אחר ענין בהמ"ז דסעודת הלילה וע"ס כי שם נתבאר כוונתו. ואמנם היות' ב' אגודות הוא לרמוז אל זו"ן (ה) ולכן אחר שתריח בהם תאמר תיבך זכור ושמור כדיבור אחד נאמרו לרמוז סוד זו"ן המתחברים יחד ונק' זכור ושמור כנו' במס' שבת שטעם ב' אגודות הם א' כנגד זכור וא' כנגד שמור. ודע כי פעם אחר שמעתי ממורי ז"ל כנגד ארתת וזו היא. כי בהקפה הא' תכוין כנגד אור המוקיף של חג"ת דז"א המאיר באור מוקיף דנה"י. ובהקפה ב' תכוין כנגד אור מוקיף דחב"ד ג' הראשי דז"א המאיר באור המוקיף דנה"י והא' לראיה יותר (פ) עיקר :

דרוש א' בענין הקידוש וז"ל אח"כ תאמר הקידוש מעומד (א) וענין הקידוש הוא להמשיך אר"פ מג"ר (ב) דז"א אל נוק' שהיא האכל סעודת' משם ולכן נקרא קידוש לפי שהארה זו היא מבחי' מוחין עלמן דז"א הנק' קדש כנודע כי כל בחי' מוחין נק' קדש בסוד החכמה ובפרט מוחין דז"א. ואמנם היה לריך עתה להקיף השלחן פ"א כדי להמשיך בחי' אור המקי' דמוחין דז"א אל נוק' כי בסוד הקידוש לא האיר בה רק אר"פ שלהם בלבד כנו' אבל להיותו אור מוקיף עליו עליון מאד כי הוא מוקיף אל המוחין עליון דז"א לכן אינו נעשה על ידינו אמנם מאליו נעשה הששכת האור ההוא והנה המשכת א"פ הזה דמוחין דז"א אל נוק' נעשה בב' הכנות הא' בסוד המעשה שהוא לקחת כוס היין בידך בכונה הידועה שנבאר בעזרת השם יתברך ובה נמשך אליה אר"פ במוחין שלה. והב' הוא בסוד הדיבור שהוא אמירת הקידוש ויכולו שהוא הכל ודיבור היוזא מפי עליון דז"א ונודע כי כל הכל הפה הוא בחי' א"מ ועי' הכנת הדיבור נעשה או' המוקיף אל מוחין דנוק' אבל איננו נמשך מאור המוקיף דמו' דז"א כי זה הא"פ לעשות עי' אלא מאליו וכנ"ל. אבל הענין הוא כי מאור הפנימי דמוחין דז"א אנו ממשיכין א"פ וא"מ אל נוק' במוחין שלה וזכור הקדמה שנתבאר לעיל כי הנוקב' איננה עומדת רק צנה"י דז"א בלבד אבל צהיותה שם למטה היא מקבל' הארת ז"א אף מג' מוחין שלו ע"ד הנו' וזכור ואל תשכח. והגני מבאר לך כי הכנות הנו' ונתחיל בענין הכנת (ג) שמעשה בתחיל' תקבל הכוס מולת' בשתי ידיך משתי ידיו אל שתי ידיך ותחזיקנה בחמ"י בב' ידיך גם שניהם ותכוין אל מ"ש עתה והוא שחביון להמשיך (ד) מא"פ דמוחין דז"א א"פ אל מוחין דנוקבא כנ"ל. ותכוין כי אתה בחי' ז"א עלמו והכוס אשר בידך הוא המל' אשר התחלת ראש שלה היא כנגד החמה שלך ומתפשטת משם ולמטה כנו' ובתחילה תכוין כי ג' ידים הם יד הגדולה היא צימינא ויד החוקה בשמאלא ויד רמה באמלעיתה שהם סוד חב"ד נמשכין מז"א אל נוקב' ותכוין כי ג' הידים אלו הם סוד ג' שמות י"ה י"ה י"ה פשוטים כנודע כי כל מוחין דנוקבא הם משם י"ה ותכוין כי ג' פ"ה הם בגי' מ"ה

דגהות וביאורים: (א) היא נגד החמה. ע"ס: (ב) ס"א ומשם היא מעלה אלו מ"ג וכן הוא בכתי' (ג) חו"ח דף י"ד ע"א ודקי"ר ע"ב ד"ה ומש"ה: (ד) כ"ב א"מ תימא אס יס כרורין בשבת שהוא אכ' מלאכה. אחר טעון עיין בס' אמת לישק דק"ב שאלה ו: (ה) תיבת הכנסת ליתא כתי': (ו) א"מ מסיפק אני במי שאין לו הדם אס יעשה הקפה שניה וזהו אכל בכרית הריח לא מתפקא לי שיכרך כי הנוונה להשלים הכרית בשבת בריח וז"ע: (ז) סוד כונה הריח מיוסדת כפסוק ריח ניחוח וכו' א"מ כ"ל שהוא פסוק עולת חמיר העשיה כבר סיני לריח ניחוח אשה לר: (ח) א"מ כ"ב ולעני"ך ישקב ורחל שמקבלים מן חג"ת הם אכל כפסוק ריח ניחוח וכו' א"מ כ"ל שהוא פסוק עולת חמיר העשיה כבר סיני לריח ניחוח אשה לר: (ט) פ"ה פט"ו משער השבת: (י) ז"ל פ"ה כתי"ך משנת מורי ז"ל היה טובה לומר הקידושין דשבת וי"ס משימד ואח"כ יושב ופועם מן הכוס של קידוש והיה ניהג להשאר משם יין בכוס הקידוש וככוס בחמ"י בסוד אס"ך שמן להשאר ברכה עכ"ל: (יב) א"מ דע סוד גדול כי גם כונה זו ליו"ס אלא שיש קלח שינוי ואעוררך עליהם: (יג) כתי"י ליתא מלת הכנת: (יד) להמשיך המוחין מג"ר דז"א לנוקבא. ע"ס: (טו) כתי"י ליתא מלת הכנת: (יז) להמשיך המוחין

כונת סדר קידוש ליל שבת

אחי השלח ערבית יבנס לביתו ויאמר בקול רם ובשמחה יתירה
 שבת שלום כי הוא כחתן המקבל את הכלה בשמחה גדולה
 ובסבר פנים יפות: וינישק ידי אמו ישרומו למקיסו הצלם ישנמישכו
 בזיא ונגבהה ראישו דזיא עד ההגית הגזי:

וכונת הנשיקה הוא כי יכוין הגוישק להמשיך שפע והארה מישוריש
 החרג שבפה להמתיק ולבסס החרג דמנצפוך פתוחות וסתומות אשר
 באצבעות ידי הכברך ואז מתעוררים רהמי המברך ומברכהו.

הטלנת

שוריש ההויג שבסה

זסשרין

סוקףד הזח שבהי אצבעות יד ימין

ואפשר כי הפתוחות הם הסדים

מנצפכ היג שבהי אצבעות יד שמאל

דבין שהם גבורות דמיה והסתומות

הם גבורות דבין

סעודת ליל שיק כנגד יצחק להנצל מחבלי מישיח

אח"כ יעמוד בשולחן מעומד במקום אשר אחיג ישב בו ויאמר

דא היא סעודתא דחקל תפוחין קדישין

אח"כ יקף את השולחן דהן ועוד יכוין להמשיך חחין בגיה

צד ימין בשתיקה פעם דתיי דצלמי המוחין ובתוכם

אחת ויכוין להמשיך חחין בגיה ייג הויות ואהיה מנוקדות נרנחיי

דתיי דמוחין ובתוכם ייג הויות דנ-נהי דרוח דרוח דנשמה דמיה

ובין

דאהיה

כג עב כונות פרטיות

ובין דמיה ודבין מה סרצוסי חגית
 דחגית דסקיסי חגית דחגית דבינה
 דישראל ולאח להחזין בגיה דתי
 דהיס חגית דחגית דחיצוניות
 העולמות דבינה דמיה ובין דיעקב
 ורחל כנגד מה ישנטישך בפרט
 ובפרנס ובויכוחו האי שבפסדה

ואחיה בנקדות גרנחי דנפיש דרוח
 דנשמה דמיה ובין דמיה ודבין
 ממקיף דהי סרצוסי נהיי דמיה
 ובין דישראל ולאח למקיסי דהי
 סרצוסי נהיי דמיה ודבין דיעקב
 ורחל דפנימיות דנישמות כנגד מה
 שנמשך בעמידה עצמה.

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אח"כ יקח בידו שני אגודות הרטווים לזוין של הדם הרומז לגי אבות
 שבחגית בין שני ידיו יסגית ושטאלית ואם יש בהם ריח

כונות פרטיות כד

וראויים לברכה יברך ויריח בהם ויכוין כוונת הריח:

בכללות כונת הריח הוא להעלות כל חלקי הקדושה שנשארה בעשייה שהיא בחינת הנפש אל היצירה שהוא זיא בחינת הרוח להעלותם עם כל גבורות מנצפך שהם בחינת גבורות דמיה המתפשטים בחושם ובפה ובזרועות ובידים ובאצבעות דזיא להעלותם לשורשם דרך בי נקבי החושם אל תוך החושם ומשם לשורש הגבורות שבדעת העומד מבפנים כנגד המצח להתמתק בשרשם ומשם לשורש המוחין הרב וחרג שהם הנהיי :

זה פרטית הכונה רמזה בפסוק

ריח ניחח אשה ליהוה

קידם שיעלה הריח אל החושם יכוין כי הוא בסוד הריח שהוא מספר דיבוע אלהים פשוט והי אותיות אלהים פשוט וייג אותיות דאלהים דיודין :

ובעלות הבל הריח אל בי נקבי החושם יכוין כי בי פעמים הבל גי אנדשים ועם בי כוללים עולים למספר ניחוח :

ובעלות הריח אל המצח ששם גילוי הדינים יכוין כי הוא בסוד אשה שחוא מספר אלהים דיודין כמספר מצפיץ והי אותיות שורשו והכולל :

אחיכ יכוין כי הבל הריח שהם הבי הבלים הנזיל העולים ניחוח שעם הכולל עולים כמספר אות למיד דלהי עם גי אותיותיו ולהעדות עוד את הריח אל הארבעה מוחין חרב חויג שבחם די הויות עסמיב ואל די אותיות

כד עב כונות פרטיות

אחתיות שורשים שבבית להתמתק הכלית הגיאומט והמצטרף אליה :

ר"ת קודם שיגיע א אל אלה אלהי אלהים

יעקב ודחל

לחומם ארף למד הי יוד מס, אלהים

גיהח לחומם אכדמם זון

אשה למצח ארף למדהי יוד מס, מצפין אלהים, אי א וחסות

למד אכדמם

י למחזק דכתיב חכמה יוד הי ויו הי עיב עתיק
ולכתיב דכתיב

ה בינה יוד הי ואו הי סיג נוק

ו חסדים יוד הא ואו הא מיה איא

ה גבורות יוד הה וו הה בין נוק

חתיק אחד שדיח בהם יחבר יחד ויאמר זכור ושמו

בדיבור אחד נאמרו וביום יאמר שמו זכור

בדיבור אחד נאמרו

ועוד יכין להמשיך חזן בניה	וחזור להקיף את השולחן פעם
דתי דצלמי המוחן ובתוכם יג	שנית בשתיקה ויכין להמשיך
הויות ואהיה מנוקדות נרנהי	חזן בניה דתי דצלמי המוחן
דנרנחי דרוח דנשמה דמיה ובן	ובתוכם יג הויות ואהיה מנוקדות
דמיה ודבן מה פריצוטי תגז	נרנהי דנרנחי דנחי דרוח דנשמה

דחזן

דבין

כונות פרמיות כה

דחגית דבינה דזון לחזן בניה
 דתיי דהיס חגית דחגית דפנימיות
 דנישמות דיעקב ורחל כנגד מה
 שנמשך בברכת מעין שבז :

דבין דמיה דבין דבין מה פיצוסי
 חביר דחגית דמקסי חביר דחגית
 דבינה דזון לחזן בניה דתי דהי
 פיצוסי חביר דחגית דמקסי חביר
 דחגית דיעקב ורחל דבינה
 דחיצוניות העולמות כנגד מה
 שנמשך בויכלו השני :

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ובעודו עומד יקבל הכוס הרומו ליעקב ורחל משתי ידי זולתו

בשתי ידיו. הרומוים לחגית דחגית דבינה דזיא ויגביהנו עד

כנגד

(ז)

פרי עץ חיים צ"ח עדשער

השבת פרה יד בו

בירך ב' אגודת הדם ותחברם בנ' ירך ותברך עליהם וקריח בהם ואח"כ תקיף בהם השולחן פע' ב' בשתיק' ואח"כ אמור זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ותאמר הקידוש ואחר אכילתך אמור איזה פקדים מנוסכת שבת ואחר בהמ"ו תחזור ותאמר זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ותברך על ההדס פעם אחרת ובבוקר בסעודה ב' תעשה כמו שאמרנו בראשונה וכן תעשה בנ' והל' בבוא' מבה"כ תעמו' בנקומ' ותאמ' דא הי' סעוד' דחקל תפוחין קדישין כי הלא עתה המל' יש לה ג' מוחין נשפעת מהם ומשם אוכלת ואח"כ תקיף השולחן דרך ימין בשתיקה כנגד א"מ של חג"ת המאיר בא"מ של נה"י ואח"כ תקח בידך אגודה של הדם ותחבר' בידך ותברך עליהם ותרי' ותקיף את השולחן פעם אחרת בשתיקה כנגד א"מ דהב"ד המאיר בא"מ לנה"י ואח"כ אמור זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ותאמר הקידוש ותכוין בו יכולו אמנם תעמוד במקומך ותאמר דא היא סעודתא דחקל תפוחין קדישין הטיעם כי הלא עתה בסוד הסעוד' מקבלת האר"גס מג"ר דז"א ואז נקרא חקל תפוחין קדישין והטיעם כי הלא תחלה בהיותך בקבלת שבת בשדה נקרא חקל כמבואר (מורי זלה"ה היה נוהג לומר כל הקידושין מעומד בשבת וי"ט ואח"כ יושב וטוע' מן הכוס של קידוש והיה נוהג להשאיל מעט יין בכוס הקידוש ובכות בהמ"ו בסו' אסוך שמן להשאיל ברכ') אח"כ בעמיד' סתקבל' הארה מג"ר דז"א נקרא חקל תפוחין כי הלא ג' אמצעי' נקרא' אבות והם סו' א' תפוחין ועת' בקידו' נק' חקל תפוחין קדישין כי הו' מקבלת האר' אל מוחין שלה מן המוחין דז"א עצמן שהם ג"ר וכבר בארנו שמוחין נק' קדישין ובפרט המוחין דז"א אמנם להיות מקבלת עתה משם ושם הוא הפה דז"א והיא אוכלת וניזונית משם מן הפה של הז"א ואע"פ שהיא למטה בנה"י שלו ככ"ל אמנם נקרא סעודה זו דמטרוניתא כי כשהיא מגע' ואוכלת ונוטלת מטומא דמלכא ולכן נקרא סעודה זו סעודה דמטרוניתא כי היא אוכלת ולא הוא אה"כ נבאר במ"א ענין אכילתה וסעודה בל"ב שיטת וזוהי תקיף השולחן תחלה דרך ימין ותכוין כי הלא בעמידה עלתה בנה"י דז"א והוא בסוד א"פ דוגמת שבת שהוא חיונית נה"י דז"א בבחי' א"פ ואחר שבת מן השדה הקפת השולחן להמשיך א"מ של החיוניות וכן עתה ג"כ תכוין להמשיך א"מ מבחי' נה"י דז"א נגד ויכולו ראשון שבעמידה אח"כ תקח בידך ב' האגודת ותברך עליהם ותריח בהם ותקי' בה' את השולחן ותכוין להמשיך א"מ מבחי' הג"א שגמס' א"פ שלהם בו יכולו הב' ולכן הקפה זו בדה"ס כי הדם רומז אל ג' אבות שהם ג"א אמנם ב' אגודות הדם תכוין שהם נגד זו"ן ולכן אחר שתריח בהם אמור זכור ושמור בדבור' את' נאמרו ותכוין לחברם יחד והנה נגד אור פנימי שקבלה מג"ר עתה בסוד הקידוש כמ"ש בע"ה אין בנו כח להמשיך המקיף שלהם כי הם המקיפים מבחינת מוחין עלאין ואינו נעשה על ידינו ומעצמו נעשה ואחר כך אמור הקידוש וסוד הקידוש להמשיך א"פ מן ג"ר דועיר אנפין לנוקבא כדי שתאכל ותקבל הארה משם ולכן נקרא קידוש כי כוונתו לקבל הארה מג"ר שהם המוחין הנקראים קד"ש:

מע"ה צריך למווג הכוס קודם שתאמר הקידוש והכוס יהיה נגד החזה כי משם יוצאת הנוק' המקרא כוס הברכה ושתה מהקידוש מיושב למורי ז"ל וכו' לעיל וגם כמה לקמן

פרה פו ועתה כוס הקידוש תקבל מיד וזולתך מב' ירו לב' ידך ותחזיק אותו בב' ידך ותכוין בהו להמשיך המוחין מג"ר דז"א לנוק' כי זהו סוד הקידוש כנ"ל שהוא המשכת המוחין הנקרא קדיש אמנם תכוין להמשיך ג' י"ה פשוטות בג' ידיים גדולה וחזקה רמה ותכוין כי ג"פ י"ה ג' מטריא מ"ה והוא מ"ה דאלפין והכוונה הוא להמשיך מג"ר דז"א ג' שמות י"ה דרך הג' קוין ויורדין דרך ג' הידים שהם עד חג"ת דז"א הנק' מ"ה דאלפין . אחר כך תכוין למלאות ב' י"ה מהם ביד ימיןך שהם י"ה במילוא'

שבע פי' הארה מן ז' ולא חו' עצמן והוא בלילה אבל ביום הם ה' עצמן כי אז הן שולטין) קדיש אחר ויכולו תכוין ע"ר ראשונים רק שמילוי אה"ה י"ה ע"ד ס"ג שכל הה"ן מלאים ביונין חוץ מן אות' ו' שמלוי' באלפין ותכוין שהוא ג' יצחק גמ"ב הב' ל"א קבלתי (נחמ פי' טע' זה לפי שמציאותו לא נמצא ימי א"ס בליל שבת לבד אפי' כשחל יום א' של פסח בשב' אומר יצאו משא"כ כפי הפשט) אח"כ מוזמר לדוד י"י רועי כו' ויכוין בר"ת אך ט' ומסד ירדפו' ג' הוי' וכן ס"ת אך טוב וחס' אח"כ קדי' אחרון תכוין ע"ד הראשונים ממש רק שמילוי אותו' אה"ה י"ה כולם ביונין ותכוין שהוא ג' רי"ח לכן תכוין להשלים עד רמ"ח שהוא ג' אברהם לכן צריך להשלים ל' אותיות שיש בכרכו את י"י המצבורק שאומר החזן ויש בו י"ו אותיות וג"כ תכוין בעניינתך ברוך וכו' ב"ר אותיות שיש בהם ז' הרי כשלים ל' אותיות ועם רי"ח ג' אברהם . והנה אם שכת' לקבל תוספות רוח שבת בכרכו את י"י המצבורק הראשון אז אם לא שמעת אותו תכוין עתה בכרכו אחרון לקבל תוספת רוח ושמה בפעם אחד כי אם לא קבלת רוח בכרכו ראשון אך אפשר לקבל בשמה בופרום

מדהברים וד' מלואים אלו של ד' קדישים עם י"ט אותיות של טעמי' אברהם יצחק יעקב ג' תולת ע"ה כמנין ז' מרגלאין הכ"ל ואינו סוד תולת שכלי'ת . **פרה יד ענין** ב' פעמים בכרכו של ליל שבת בכרכו א' יכוין לקבל תוספות סוד רוח ויכוין ששם הוי"ה העולה כ"ו אח"כ בכרכו' הוא ע"ב ואחר כך במיל' הרבוע הוא ק"ל והנה כ"ו ע"ב ק"ל ג' בכרכו ובכרכו ב' תכוין לג' מלטים ע"ב ס"ג מ"ה ג' ק"ב ולג' מ"ב שלהם שהם קכ"ו הרי הכל ג' בכרכו וז"ל המצבור' מ"ב ר"מ"ב הכ"ל: גר"ך הוא יותר רחמים והם הג' מלואי' העולין ק"ב . אח"כ תלך לבינת ותאמ' בקול רם שבת שלום כי הוא המקבל הכלה בסבר פנים יפות בשמחה גדולה גם היה נוהג מורי זלה"ה לכשק ידי אמו בליל שבת כי כך הזעיר אכפין עולה ומנשק ידי אמו בכל ליל שבת וסוד הענין כי כיון שעולה בסוד ל' של כלם דתבונה הוא עולה בין זרועו' הידי' ואז נושק הידים כי בחול הוא בב"ת שלה לבד שהוא ז' דלכלם היא נגד החזה גם אתה תנשק ידי אמך בכל ליל שבת וביאור הדבר הזה כי בחול אין לזעיר אכפין רק מוחין פנימי' מן ז' דלכלם שהם נה"י דתבונה כמבוא' אך בליל שבת עולה עד מקיפים שהם ל' דלכלם חג"ת שהם חג"ת דתבונה כאמור ושם הורעות של התבונה אמא דז"א והוא עולה שם ומנשק ככ"ל .

מע"ה וסוד נשיקות שע"ג היד המזכר דע כי מציאות ה"ג והם ה' אותיות מנלפ"ך הם ביסוד דמלכו' אמנם ארשם הראשון היא בה' אכזעות של יד שמאל כי כ"ל של יד ימין הם ה"ח והנה סוד כל ה"ג אלו ארשם הוא בפה העליון שיש בו ה' מוצאות ג' זמאם בד' אותיות וב' מהם בה' אותיות והם דטלג"ת וחסר"ך ואלו הם ה"ח וה"ג וכאשר האדם נושק בפיו גורם להשפיע ולהאיר משרשן אשר בפה ה"ג כנ"ל אל ה' אכזעו' למתקן שה' למנו' חוקי' וקשי' ולפיכך כשזא הקטן להתברך מן הגדול תחל' הקטן נושק יד הגדול כדי שתעורר אח"כ הרחמים ויברכהו וכך הענין למעלה בעת הגלות שאין זוג שלם אין הת"ת יכול להזדווג עם המל' בסוד היסוד שבה שהוא מנלפ"ך אמנם גם הוא נחית מדרגא דליה ונושק יד המלכות להמתיק דינה אפר שם כטעם וישק יעקב לרחל שאיטן נשיקות פה אל פה וצמון הגלות הוא יורד ומחבבה ומטפל אליה בנשמוש היד שהיא מתפייסת בו ותאחו במטפט ידי כנודע וע"י אכזעות אלו מזדווג עמה ומשם היא מעלה מ"ן אלו אשר הוא צריך אליהם בסוד אור החזון ואלוה ביהות המלכות למעלה בבונה בסוד ר' על ו' אמו היא יורדת וננשקת ידו כנ"ל . וכשתבוא מבית הכנס' תעמוד במקומ' בשולחן ותאמ' דא היא סעודת' דחקל תפוחין קדישין שהם דנה"י כמ"ש ענינו בסיום הדרוש בע"ה אח"כ תקיף השולחן דרך ימין בשתיקה ואח"כ תקיף

והנה בחזות לילה אז לאה נגדלת פב"ם עם בחי' ישראל ויעקב שהוא כל שיפור ז"א כולו ואז לאה כאלו היא ממש בחי' רחל ולכן אז נמחקים הדינין וז"ס ליל ולילה הנו' בפ' בא בס"ה בפ' ליל שמורים וכו' הוא הלילה הזה בו' והענין הוא כי קודם חזות נקרא לאה ליל אבל אחר חזות לילה אז לאה נקרא ליל' והענין הוא כי כיון שהיא נגדלת גם מן החמה ולמטה שהוא חזי התחתון של ז"א לכן נק' לאה חזות לילה כי לוקחת לאה הנקרא לילה גם בחי' החזי התחתון דז"א :

ובשבת בתפלת ערבית אז עומדים יעקב ורחל פב"ם כנגד כל נה"י דז"א משא"כ בתפלי' שחרי' דחול שאינם רק איכו בגלל וחי' בהוד ואחר תפלת ערבית עולה רחל למעלה בהיכל חי' עלאה להגדיל' בהיותה שם ואז לאה פב"ם בכל אורך ז"א שהם ישראל ויעקב כמו שהוא אחר חזות לילה בימי החול וענין זה נוהג עד חזות לילה ואח"כ בחזו' לילה לאה עולה למע' בהיכל דאימא עלאה ורחל יורדת פב"ם בכל אורך ז"א שהוא עם ישראל ויעקב. וזוהי יתבאר לך כוד עונתן של ת"ח בליל שבת שהוא דוקא אחר חזות לילה ולע"ה עונתן בימי החול אחר חזות לילה והעטם (הוא לפי) שקודם חזות לילה אפילו בלילי שבתות ואפי' לע"ה פ' נאשר הווג' ה) לפי שאז רחל פב"ם למטה מן החמה בלבד ומכ"ס בלילי החול קודם חזות לילה שאז יעקב ורחל אב"א ומן החמה ולמטה ה) אבל אחר חזות לילה הותר הווג' לע"ה לפי שאז היא לאה פב"ם ה) בכל קומת ז"א לגמרי ובחזות ליל שבת שאז גם היא פב"ם ג' גם כל ז"א לגמרי ואז הוא רחמים גמורים להיות בחי' רחל וגם ה) שהיא גדולה לגמרי ולכן הותר הווג' אפי' לת"ח ובהפלי' שחרי' אז ה) עולה ז"א עלמו ג' מדרגות שהם נה"י דחי' ואז גם נוק' עול' כנגדם ה) דז"א עלמו וכן בכל תפלה ותפלה עולה ג' דרגין כמבואר שם ה) במקומו עד שנמלא כי בתפלי' מוקף אז ז"א הוא עם אר"א ממש כמותם אבל נוק' שהיא הנקרא רחל היא בנה"י דחי' לבד ובקק"ק דמוקף עולה בחג"ה דחי' ובחי' מקום כבודו עולה בחב"ד דחי' ואז היא ממש שיה עם ז"א ובמנחה דשבת אז בחי' החזי העליון דז"א שהוא הנקרא בחי' ישראל כנודע הוא לבדו עולה למעלה עם לאה עד מול הי"ג דדיקנא דז"א ועם אר"א ואח"כ בחזרה של תפלי' המנחה אז בחי' ישראל ולאה עולים עד מול העליון הח' דדיקנא דז"א ושם הם מודווגים אבל יעקב ורחל הם למטה מהם בלי וווג' ג)

והפרש והשינוי שיש בענין התפלי' של ימי החול והשבת הנה בחול ע"י תפלותינו נכלל פנימיות האלי' למע' וחילוניות האלי' נעשה בחי' פנימיו' ואז פנימיות דבריאה עולה אל האלי' ונעשה שם בחי' חילוניו' אל חילוניו' דאלי' שחזר להיות פנימיות כנו' ואמנם ביום השבת כל מה שנעשה בחול ע"י תפלות הוא נעשה מאליו ומעלמו ביום השבת כפי שניתוסף ע"י תפלי' ביום שבת הוא כי הנה בימי החול אין חילו' דבריאה עולה אל האלי' כלל אפי' ע"י תפלה ומכ"ס חילוני' שאר העולמו' אבל ביום שבת ע"י תפלותינו עולה גם חילוניו' דבריאה אל האלי' ונעשה שם בחי' חילוניו' אל הפנימיות ג)

עוד יש הפרש ושינוי אחר בין חול לשבת דע כי בתחיל' היתה הנקבה אב"א עם הזכר ואח"כ נכסרה וחזרה עמו פב"ם ומודווגו יחד ואחר שהטא אדם חזרה בחזרו' ז"א כמתחיל' והנה אחר החרבן בימי הגלות עומדת עמו אב"א חוץ בזמן התפלה כי אז ע"י תפלותינו חזר גורמים להם לחזור פב"ם בברכת אבו' בחיבו' מלך עוזר ומושיע ומגן כמבואר אללינו. ואחר התפלי' תיקף חוזר' לעמוד אב"א והנה חסידים הראשונים היו שוהים שעה א' קודם תפלי' ושעה א' אחר תפלה כדי לעכב האר' הגורמ' להם לעמוד פב"ם שעה א' אחר התפלה ולא תחזור תיקף אל האחור אבל שבת אז תמיד עומדים פב"ם אלא שיש להם עליות ע"כ ד) מדרגות כפי הדר התפלה כנ"ל ה)

רי"ך מ"ש כבר ביארתי כי מה שנהגו לומר בכל מ"ש סדר האלפא ביתא קודם תפלת ערבית לא היה מורי ז"ל נוהג לאומרה ולא כל אותם הסיירים והמעלות כו' והמזמורים כלל ועיקר וכמ"ס בסדר נוסח תפלת שחרי' לעיל :

אותם הפסו' של ויתן לך האלהים מוטל השמים בו' הכתוב במחזורים במ"ס בסדר ההבדלה היה נוהג מורי ז"ל לאומרה בכל מ"ש בעת שמבדיל על הכוס בביתו והנה נזכר בזהר בהקדמת דפ' בראשית ענין זה וע"ס : ה' י' שג' **אחר** שאומרים ברכת הלבנה לריך האדם לומר גי'ם שלו עליכם והענין הוא כי הקטרוג הא' שבשולס הוא אשר קטרנה הלבנה באמרה א"א לב' מלכים להשתמש בכחך א' ולוה אחר .. ברכת הלבנה אנו אומרים שלום עליכם כו' בלשון תפלה שלא ג' יהי' עוד קטרוג בעולס ו)

גם דע כי במ"ס קודם חזות לילה אסור להתאבל ולבכו' על החורבן שלא כאותם שנהגים היפך מזה לומר קינות אחר תפלת ערבית במ"ס ונותנים טעם לדבריהם מפני שאז נחרב ב"ה בעת מ"ס כנודע. אבל דע לך כי הוא אסור לפי שקדושת שבת נמשכת כל הלילה ההיא כמ"ס למטה בע"ה וראיה לזה ענין סעודה ד' וכמ"ס ענינה בע"ה ואפי' בבח' תוס' נשמה יש המשך קדוש' בליל זה כמ"ס בע"ה ולא עוד אלא שאפילו אחר חזות לילה של מ"ס לא היה מורי ז"ל מרבה בבכיה על החורבן יותר משאר לילי' אף עפ"י שנחרב הבית בליל מ"ס כנו' אלא היה בזכה ומתאבל כבשאר הלילות :

בענין ההבדלה מה שמבדילין בב"ה מנהג טוב הוא ומורי ז"ל נתן ד' רזובים לדקה כדי שיניחוהו אנשי הקהל להווי' יין משלו להבדיל עליו בב"ה. גם היה מדליק נר של ששעה ומבדיל עליו בורא מאורי האש ולא היה מבדיל על הנר שבית רק באבוק' מיוחדת. ודע כי אין להטיל מים בכוס של ההבדלה בשום אופן וכמ"ס בס' ב"ז' בשם מהר"י גיקטלייח ז"ל. ובענין עני' בשמים תכנין בהם כבוד הריח הכונה שנתבארה אללנו בענין ריח הדם בליל שבת עלמו וע"ס. ואמנם מן אותם ב' הגזרות הדם שיש לך מוכנים מן שבת כנודע תוהר' כאשר תקנה איהם שיהיו בתוכם ג' הדסים משולשי' כשרי' ועתה בליל מ"ס בעת ברכת עני' בשמ' תקח שלשה הדסים הנו' בידך הם לבדם ותריח בהם ויהיו שלשה הם הדסים אלו קשורים קשר א' ואגודה א' ותכנין כי ג' הדסים הם כנגד נר"ן ותכנין להשאיר לך כח מן תוס' נר"ן שנתוספו לך בשב' וזה נעשה לך עתה ע"י ג' הדסים האלו והרייך בהם וכבר נודע כי כל פעולו' ליל מ"ס הם כדי להשאיר חלק מן תוס' קדוש' שבת לימי החול הבאים כמ"ס בע"ה :

ובענין ברכת בורא מאורי האש היה נוהג לכפוף ראשי אלצעותיו הימנים אל תוך כפו הימנית והגדול מכוסה תחתיהם והיו נכפפים כנגד פניו של האדם המבדיל וגם יהיו נכפפים לפני הנר והיותם ד' אלצעותיו הוא בלא אלצד הגדול הק"ק גדול ונק' זוהן וסוד כ"ז נת' בס"ה פ' ויקהל וע"ס ומבדרי אלה תבין מ"ס שם באותו המאמר בענין כפיפת האלצעות שלא כדברי הנהוג' להסתכ' באחורי האלצעות בהיותם פשוטים בלתי כפופים. גם שלא כאותם הנוהגים לשים פני האלצעות זקופות כנגד הנר ואח"ך כופפי' אותם כנגד הנר גם שלא כאות' הנוהגי' לכפוף אות' כנו' אלא שמהפכי' פני הקף כלפי מטה כלפי הקרק' ואחורי האלצעות שהוא מקום הליפרטים כלפי מעלה לשמים אלא לריך לזקוף ידיך הימנית ואלצעותיך כלפי מעלה ופני האלצעות כנגד פניך ואח"ך תכפוף ראשי אלצעותיך אל תוך הקף ותשאיר אחורי אלצעותיך כנגד מעלה נגד הנר אמנם אלצעותיך יהיו כפופות למטה ע"ג הגדול כנו' ויסתכל בצפורניו בלבד ולא בתוך פני האלצע' וכנו' בזו' פ' ויקהל ובפ' בראשית בדכ"א ע"א וע"ס :

ענין קדושת ובה לליון שנהגו לומר בליל מ"ס הכנו' היא להמשי' הארת עולס האלי' אשר בסוד תוס' שבת אל עו' דברי' כי שם בחי' קדושת ובה לליון גואל כמבואר אללנו בסדר תפלת שחרי' בימי החול בענין ביאור קדושת ובה לליון וכוונתו היא להמשיך תוס' הקדושה ההיא דבריאה כדי שתתקיים כל ששת ימי החול עד כי שבת האחרת ולכן אין לקדשת זו נאמרת בלילה אחרת וזאת עו' כי אין בידיו כח להמשיך קדושת האר' דבריאה אלא בלילה הזו ולא בשאר ימי החול :

ענין ויהי נועם שנהגים לומר בכל מ"ס וזוהי יתבאר ענין נפלא להמשיך

גדרות וביאורים : א) הנה נעשה ס"ו משער התפלה ובפס"ה כתי' אשר היו אלל הרב רש"ש וזוק"ל הוא בסוף חלק ראשון וז"ל נלשנ"ד חיים כי זהו דווקא בשעת תפלת ערבית אבל אח' כ רחל עולה למעלה וזו לאה היא פב"ם עם ישראל ויעקב כמו בחול אחר חזות כנ"ל א"כ כמו שעה' מותר בחול אחר חזות ג"כ מותר בשבת אחר תפלת ערבית עכ"ל : ב) א"ס עוד מחלתי בזה הקדמה קטנה והסכמתי להעתיקה סה וז"ל ההפך כו'. עיין פס"ה ס"ו משער התפלה ד"ה ההפך שבת בין חול ושבת : ג) ונלשנ"ד חיים כי אין זה בכל אלילות רק כנ"ח דאלילות כי הסינימית שבהן עולה לז"א ונעשית היוניות אל האלמנטים כמבואר אללינו בתפלת חול. פס"ה : ד) מיכת ע"כ ליתא בבז"י : ה) א"ס ראיית לקחת דרך אבא מארי ז"ל להתהל' מליל מ"ס ואח"כ מנהגי יום הו' דע כי יטן שמיים הא' שבשבע מתחיל וימי החול לכן ראוי לבאר בתחלה ענין ליל מו"ס ואח"כ אבאר ענין וימי החול ואח"כ ע"ס וז"ל ע"ס ענין שבת עלמו אבל כל מה שאבאר עתה בענין ימי החול לא אבאר רק חלק הנוגע אל תפלת קדושת שבת כמו שיתבאר בעו"ה וזה ההלי' בהש"ת ליל מ"ס כו' : ו) עיין חו"ה דף ו' ע"ב :

עצי